

твоето дихание. Но имамъ ли азъ душа? Струва ми се, че съмъ едно бездушно тѣло, само тѣло, което чака твоята душа, предопредѣлена да се въплоти въ него“. Изказани въ тази форма, думитѣ, които ѝ приписва авторътъ, не изглеждатъ нейни: тѣ сж употребени на друго мѣсто поне въ общия имъ смисълъ отъ самия Яворовъ — въ думитѣ на слънцето въ „Да славимъ пролѣтътъ“:

Слънцето съмъ азъ! Следъ мигъ ще бжда
облакъ — азъ мжжътъ,
обилния съ лжчи и влага. Азъ съмъ
духъ, а ти си плътъ.

Въ нея Яворовъ вижда вѣчната жена която търси у мжжа — повелителя, твореца — не само да я увлѣче, но и да я отвлѣче; за него и отъ него тя е готова да изпита най-големъ страдания. Остра наслада сж за нея болкитѣ, които ѝ причинява: „Защо не ми стиснешъ ржката? Защо не стискашъ по-силно? Колкото можешъ, додето извикамъ. Още... Ти ме щадишъ!“ Това е неутолената жажда — физиологична и душевна сжщевременно — у жената, копнѣеща да почувствува по-силно, по-осезателно любимия мжжъ. Затуй Мила не е доволна отъ Христофоровъ, че я щади, че е много деликатенъ съ нея — иска да бжде грубъ: „Колко пжти съмъ искала да те разсърдя, ако нѣкога си ме мърмилъ, то е било радостъ за мене“. Тя казва самата истина, когато твърди, че не би жертвувала страданията си презъ последнитѣ две седмици... за него: толкова ѝ сж драги и сладки, защото сж за него. Въ всичко това има сякашъ нѣщо болно — нѣкакво садистично себемжчение, което е, обаче, правдиво, каквото е и желанието ѝ да